

Német klasszikusok

DÉLRE.

Lenau „Nach Süden“ című költeménye.

Le délfelé nyomúl a felhő-ár,
Csak délre tartnak egyre a szelek,
A villám is csak oda, arra jár,
A szívem is csak délfelé eped.

Off lenn a déli, magyar széleken
Még áll magán egy csendes kis falú;
Körülte erdő, körben szélesen;
Békét fölt minden zöld ablak-zsalu.

E kedves helynek csöndes szögletén
Egy kis kúnyhócska elrejtőzve áll.
Oh, rejtett zúga régen volt enyém!
De szívem mégis vissza, vissza száll.

Az erdő fái lombos águkat
Im' ráhajtják a kis kúnyhó fölé,
Takarva, védve kis világukat
A békés csendnek sátora mögé.

Az ablakból most Lilla csöndesen
Az erdő néma árnyába kinéz;
Szemében bánat s méla bú leszen,
A lombzúgás úgy megfogja szívét.

És nézi lassan, hallgatva a lány,
— Szeméből bánat s néma bú beszél —
Hogyan siet a víz medrén tovább,
Hogyan kering, hogy' hull le a levél.

Halkan suhan tovább a kis patak,
Még halkabban a lég a fák között,
Hogy hallod az időt, mint elsuhan
A lányka csendes magánya fölött.

Gazdag Lajos.

AZ IBOLYÁCSKA.

Goethe „Das Veilchen“ című dala.

Kis ibolya nyílt a réten
Egy bokornak rejtekében.
Kedves volt és szende.
S jött egy ifjú szép halászlány
— Lépte könnyű, kedve vidám —
Mindig közelb,
Egyre énekelve.

Jaj, gondolja az ibolya,
Bárcsak legszebb virág volna,
S ne csak ibolyácska.
Letépné az édes enyhén,
S ott hervadhatna a keblén,
Ha csak éppen
Negyedórácskára.

Jaj de a lány tekintete
Még csak észre sem is vette,
S lába eltapodta.
Letört, meghalt s örült mégis...
Így halok meg én is, én is
Lábaidnál,
Leborúlva ottan...

Gazdag Lajos.

